

“CAMINANTE, NO HAY CAMINO, SE HACE CAMINO AL ANDAR”

Miquel Crusells Girona

És curiosa la forma amb la qual la nostra visió personal dels esdeveniments, les persones i les idees es va transformant al llarg dels anys. Aquesta evolució és clarament un indicador de l'experiència acumulada: a mesura que passen els anys, anem relacionant vivències passades amb esdeveniments presents, o fins i tot amb prognosis properes. La diversitat de les vivències que recordem és molt àmplia, però alhora està escrupolosament ordenada en fascicles dins la nostra ment: d'aquest a aquest període, d'aquest a aquest any... Us proposo obrir un dels calaixos d'aquest armari, les meves anècdotes de l'Institut Narcís Oller, que recordo molt “carinyosament”, per celebrar el seu sexagèsim aniversari.

Ara fa poc menys d'11 anys jo era un noi de 15 anys, a punt de decidir a què volia dedicar el meu futur. Havia fet l'Ensenyament Secundari Obligatori al Col·legi Claret, i estava força entusiasmat per començar el Batxillerat, per fi podria aprofundir en les àrees que a mi m'agradaven, les ciències, escollint un itinerari propi. El meu pas per l'Institut em va dur a conèixer professors molt diversos, dels quals, a dia d'avui, encara en conservo un bon record. El Marcel Estrada, que cada dia començava la classe de física amb una sentència filosòfica a la pissarra (que, per cert, jo m'apuntava i encara conservo) o el Jordi Plana, que mantenia amb mi una carrera d'exercicis de química perquè no perdés ni un minut si acabava els exercicis abans d'hora, en són dos bons exemples. Dues professores molt rigoroses, i alhora molt competents, l'Elena Gomis i la Carme Flavià, van ser les encarregades d'assentar el meu gust per les matemàtiques, i les bases per a la multitud d'assignatures numèriques que escolliria a la universitat. Recordo especialment l'última classe de matemàtiques amb l'Elena Gomis a 1r de Batxillerat; ens va portar una fotocòpia d'un poema d'Antonio Machado: “Caminante, no hay camino”. Podria recordar un miler d'anècdotes gracioses: com la d'escollir a sorts el tema de l'examen de filosofia amb el Jordi Mansilla, les hores d'examen de literatura catalana que continuaven tota l'hora del

pati amb la Montse Bové o les exageracions teatrals a l'hora de llegir *Historia de una escalera* a les classes de l'Aurora Duerto, però l'espai disponible no em permet estendre'm més.

L'Institut no va ser, però, només una font de coneixement, també va ser una font d'amistats. A l'r de Batxillerat ens vam trobar que compartíem espai gent de procedència molt diversa: del Cor de Maria, d'Alcover, del mateix Narcís Oller, etc.; i va ser això el que em va portar a conèixer molts companys. No és possible mantenir una relació estreta amb tots ells, alguns són més semblants, altres més diferents de tu, però el que és ben cert és que dues d'aquelles persones, el Sergi i la Laura, encara són a dia d'avui dos dels meus millors amics, amb qui he viscut tantes experiències que no tindria sentit enumerar aquí.

Gràcies a tota aquesta amalgama de professors, companys i experiències, vaig aconseguir treure'm el Batxillerat amb bones notes, i a més rebre una distinció de la Generalitat de Catalunya per haver tret més d'un nou a les PAAU. Aprofitant tota aquesta experiència, no vaig dubtar ni un moment en acceptar la invitació a participar a les xerrades d'orientació sobre carreres universitàries al mateix institut, i intentar ajudar en la mesura que fos possible a tots aquells que decidien el seu futur. He estat participant en aquestes xerrades al Narcís Oller durant 6 anys, fins que, per motius de feina, m'ha resultat impossible.

Així, doncs, com podeu veure, l'Institut, lluny de ser un lloc de pas per a mi, m'ha aportat nombroses afables vivències, vivències que segur que també aportarà a molta altra gent després meu. Ànims als que arriben i sort als que, com jo, ja hem gaudit aquesta experiència!

Sortida a Port Aventura. (Miquel Crusells)